

Glasiło „Slovenskega čebelarkega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Hinko Likar: Čebelarjeva opravila meseca aprila. — Prijatelj iz Posavja: Najboljše izkoriščanje medu — Hinko Likar: Navodila k umni čebeloreji. — Fr. Rojina: Poročilo iz seje društvenega odbora, dne 2. marca. — A. Žnideršič: Kratko navodilo postati čebelar. — Očividec: Proč z babjeverstvom! — Fr. Rojina: Čebelarske postave Marije Terezije. — Raznoterosti. — Vprašanja in odgovori. — Novi udje čebelarkega društva za l. 1899. — Listnica uredništva. — Inserati.

Čebelarjeva opravila meseca aprila.

„Na Kranjskem ne sne volk zime“, pravi star pregovor; a bili smo skoro že gotovi, da je letošnje pohrustal ter, da je ne bo več, — kar čez noč, ko smo se najmanj nadjali, — iznenadila nas je z vso svojo krutostjo in ostromostjo.

Prvi trije dnevi marca bili so topli ter so čebele precej nosile. Dne 6. marca je deževalo, proti večeru pa je nastal hud vihar s snegom, bliskom in gromom. „Ako pa grmi v pozni zimi, ne bode iste še konec“, pravi drug pregovor, kateri se je letos, žal, posebno dobro obnesel. — Krasne in za čebelorejo ugodne dneve imeli smo od 12. do 18. marca. Te dni nosile so čebele, da je bilo veselje! Nabrale so precej cvetnega prahu in tudi nekaj medu, da so imele vsaj sproti za živež ter da jih krmiti ni bilo treba. Gotovo je bil teh dni vesel vsak čebelar ter si ni domišljeval, da je najhujša zima še pred nami. 18. dan marca bil je še lep in topel, 19. pa je bilo oblačno, bila je huda burja ter jelo je tudi snežiti. S težkim srcem zaprli smo zopet svoje čebele. Od tega časa sneži slehern dan, kakor ni ne o božiču, ne v januarju. Prvi spomladanski dnevi so pravi ostrí zimski

dnevi. Da bode ta mrzaz tudi slabo uplival na čebele, je gotovo! Kdor je pregledal v preteklih gorkih dnevih marca čebele, videl je, da imajo že mnogo zalege, in sanjal je že v zgodnjih rojih; a vreme od katerega je uspeh čebeloreje toli odvisen, naredilo je črto čez račun čebelarjev, čebele so se stisnile radi mraza, in slaba bo, ako ne bodo mogle vse zalege oblegati in greti. Zalega se potem premrazi ali prehladi in kaj lahko nastane gnjiloba — čebelna kuga. Upam pa, da je vsak čebelar poslušal moj svēt ter da kljub nekaterim gorkim dnevom marca, ni razpažil svojih čebel, ampak iste še vedno v toplem imel; kajti ta prenačljenost bi se lahko hudo maščevala. O tem času potrebujejo čebele mnogo več toplote, kot po zimi, ker imajo mnogo zalege. — Ako bi se pa pri katerem čebelarju prikazala gnjiloba, kar je spoznati po hudem smradu in po rujavi materiji, v katero se zalega spremeni, naj hitro panj zelo zažveplja ter potem vse čebele s satovjem vred, globoko zakoplje. Dozdaj še ne poznamo sredstva, s katerim bi se ozdravila gnjiloba, zato je treba proti isti korenito postopati. Bolje je, da si ob en ali dva panja, kakor ob vse, in da še drugim čebele okužiš. Ako je panj močan in če nastane lepo vreme, se gnjiloba morda izgubi; a to le navidezno, v jeseni ali spomladi se zopet pokaže v starem panju in pri rojih. Okužen panj ostane okužen in okuži tudi druge. Pa pustimo marec, mudili smo se tako dolgo pri njem; pogledjmo kaj nam je opraviti pri čebelah v aprilu.

Kar velja za marec, velja vse tudi za april! Ako je vreme neugodno, krmiti bo treba še vedno, kajti ta mesec potrebujejo čebele še več hrane, kot dozday, ker imajo od dne do dne več zalege, katero morajo pitati. Ne pozabi tudi, da rabijo čebele vode! Ako po zimi lahko prestanejo brez nje, potrebujejo isto tembolj zdaj, da razmočijo — kakor sem že enkrat omenil, — cvetni prah in med in ga podelajo zalegi in sebi v živež. Ako pa bode vreme ugodno, ne bode treba krmiti, ker bodo že toliko nanesele, da bodo imele za sproti. Ta mesec je še posebno ugoden za združenje čebel, ako nisi storil tega v marcu, stori v aprilu, in sicer po navodilih, katere sem podal v marcu. To so najpriprostejši načini, po katerih se združujejo čebele.

Ako še nisi pripravil panjev za roje, pripravi iste vsaj ta mesec, da bode o rojenju vse pripravljeno.

Pretečena mila zima ni bila ugodna samo za čebele, ampak tudi za nekatere sovražnike čebel, zlasti za voščene vešče ali metulje, oziroma njih ličinke, katerim sploh črvi pravijo.

Že meseca marca si lahko opazil, da je letos neprimerno mnogo teh ličink ali črvov. Mnogo so jih čebele izmetale iz panja, mnogo jih je pa še ostalo v panju, zlasti v voglih in pod ali ob okvirčekih. Ako ne bodeš zatiral tega škodljivca, namnožilo se ga bode toliko, da bodeš imel občutno škodo. Ako ni panj močan, uničijo Ti ga lahko popolnoma, in to v kratkem času, kajti množijo se neverjetno hitro. Sta namreč dve vrsti teh vešč ali metuljev. Prve so bolj velike, zato so tudi njih ličinke večje. Te se žive s satovjem ter ga v kratkem času, — da se čebelar še ne zanese, — popolnoma razjedo, da ne ostane družega, kot pajčevini podobni zapredki. Druge

vešče so pa bolj majhne, a tudi zelo škodljive. Ličinke so manjši, ter žive v vališču med zalego. Ako bodeš pregledoval zalego, našel bodeš tudi tu in tam starejšo zalego brez pokrovcev. To pa že ni pravilno! — Potrkaj nekoliko na okvirček, in kmalo bodo prilezle ličinke ali črvi izmed zalege; včasih jih je prav mnogo. To so ličinke male vešče, katere se žive s pokrovci zalege ter delajo zaradi tega veliko škodo. Čebele se sicer trudijo, da naredo nove pokrovce, a čebele-mladice, katere prilezejo iz tacih celic so skazene ter imajo krila zapredena, da ne morejo leteti. Neki nemški čebelar, kateri se je mnogo let pečal z opazovanjem življenja teh vešč in njihov ličink, trdi, da je pri takih skazencih v 99 slučajih kriva ličinka male vešče. — Obe sta toraj zelo škodljivi! — Jajčke ležejo samice obeh vrst v nesnago, katera se nabira na podu panja; tu se izležejo ličinke, odkoder razlezejo na svoje škodopolno delo. Skrbi toraj, dragi čebelar, že v začetku aprila, dokler se še zelo ne pomnože, da bodeš zatiral ličinke. Snaži večkrat pôd panja s pripravno grebeljco, da bode čist, brez vse nesnage, da ne bode mogla veša tam leči jajčeka. Kjer pa dobiš staro zalego brez pokrovčkov, otresi čebele iz dotičnega satnika, drži ga nad papirjem ter potrkaj nekoliko po okvirčeku in kmalo bodo padali iz zalege črviči, katere lahko uničiš. — Kako se lovijo vešče ali metulji, povedal je „Slov. Čebelar“ v preteklem letu.

Čebelarski pozdrav!

Hinko Likar.

Najboljše izkoriščanje medu.

Čebelarstvo in proučevanje čebelnega prirodoznanstva je sicer za prijatelja prirode zanimivo in prijetno opravilo, toda nam čebelarjem nikakor ni dovolj sama prijetnost, ampak vedno gledamo, da se gospej „Prijetnosti“ pridruži nje uglednejša sestra „Korist“. Kje pa najdeš kakega muharja, ki bi ne imel vsaj skrivne želje, dobiti iz svoje čebeloreje tudi gmotno korist v blagu in denarjih?

Želeč tem težnjam vsaj majhno ustreči, si bom prizadeval v sledečih člankih drage slovenske brate-čebelarje opozoriti na nekatere načine, kako svoje pridelke, zlasti pa med, bolje spraviti v denar. — Ker so se s čebelo pečala že najstarejša ljudstva te solzne doline, zato je čisto naravno, da komaj najdemo kak pridelek, ki bi služil tako raznovrstnim potrebam človeštva, kakor med; toda žal in še enkrat žal, da mi priprosti slovenski čebelarji skoro ne poznamo druge uporabe medu kakor medeni kolač, nespačetno in priprosto medeno žganjico, ki trpi le nekaj dni, da se pokvari, in pa prodajo medu medarskemu trgovcu, ki pa ne vpraša nas, koliko čemo za pošteni pridelek, ampak sam narekuje: „Toliko ti dam!“ In mi, ovce brez pastirja, si ne znamo drugače pomagati ter vržemo od sebe dragoceno robo itak redkih dobrih let za malovredne krajcarje.

Zato upam, da bodo soglašali spoštovani gg. sočebelarji s sledečimi opazkami ter si prizadevali i posamič, vsak za-se, pa tudi s skupnim delovanjem zboljšati žalostno stanje.

Skusil bom pokazati, kako utegne čebelar naravnost in nenaravnost imeti največ dobička od svoje čebeloreje; naravnost s tem, da priredi svoje blago tako, da bo lahko našlo pot v kupčijo in da si v zvezi z drugimi čebelarji olajša prodajo medu, nenaravnost pa s tem, da izdeluje iz medu razne izdelke, potrebne v hiši in gospodinjstvu, pa tudi sposobne za na trg: izvrstna medena vina, okusno pivo, zdrav kis in razna izvrstna, tudi trpežna peciva.

Da se dajo iz medu v resnici napraviti izvrstne pijače, zato bi razven lastne skušnje lahko navel mnogo mnogo odličnih mož, ki so uživali edino le samonarejena medena vina kot pijačo in dosegli silno pozna leta; tu naj omenim le besedij, ki jih je napisal stari očak Dzierzon svojemu prijatelju. Pismo slovi:

„Gotovo je, da bi bil velik uspeh za čebelarstvo, ako bi se njegovi pridelki, zlasti še med, bolj pogosto rabili in se njegove cene tako silno ne tlačile. Čuditi se moram, da se čebelarji v sedanji, tako obrtni dobi ne lotijo n. pr. fabrikacije nekdanj toli priljubljene pijače — medice ali medenih vin. Ker je proizvodnja naravnega vina vsled opustošenj trtne uši tako zelo nazadovalo, bi se to izdelovanje (medenih vin) pač splačalo. Dajo se namreč napraviti lahka, bolj pivu podobna vina, ki so hitro pitna, pa tudi težja, ogerskim vinom podobna medena vina, ki morajo seveda tudi dalje ležati.“

I.

Da ima čebelar, ki ume postaviti prav lep med v svetlem satovju na trg, največ dobička od svoje reje, je jasno. Tudi to je gotovo, da ima izmetani med vedno višjo ceno od onega, ki ga dobi priprosti čebelar s pomočjo gorkote in stiskalnice iz satovja. Med v satovji se vedno lahko prodaja in čebelarji v okolici večjih mest, ki si lahko poiščejo dobrih odjemalcev, dosežejo pri tem visoke cene.

So čebelarji v obližji velikih mest, ki prodajajo stalnim naročnikom lep med v satovji po 1 gld. 50 kr. kilo, in ker imajo taki čebelarji, zlasti po Nemškem velike panjove, ki jim v dobrih letinah vržejo 15, 20 in več *kg* prebitka medu, si lahko mislimo, kaka glavnicca je tak čebelnjak.

Kdor ima priliko, med v satji dobro prodajati, naj bi si oskrbel Gilerjevih (Gühler) ali tem podobnih medenih skrinjic, ki se devajo pri premakljivih panjovih v medišču, pri navadnih pa naveznejo kot škatlje.

V te skrinjice ne jemljemo umetno narejenega satja, ampak kolikor moč lepo, belo trotovsko satovje. Take skrinjice zlasti gospoda rada kupuje, ker se medu v njih ni dotaknila človeška roka. Take majhne medene skrinjice so zlasti v Ameriki zelo razširjene.

Ker pa je napravljanje in ravnanje s takimi majhnimi skrinjicami precej težavno in tudi čebele v nerazdeljenem medišču delujejo z mnogo večjo vnemo, nego v takem, ki smo ga razdelili v več delov s skrinjicami, zato je danes v obče brezpogojno ugodneje, da delamo na izmetani med, nego na med v satovji. Da bi nastavljali kot škatlje velike steklene posode ali zvonce, to bi se nam ne izplačalo, ker zato navadno primanjkuje kupcev.

V premožnejših rodbinah je namreč med kot živilo še premalo poznat.

Uspešno sredstvo bogatejše kroge seznaniti z medom, bi bilo brez dvojbe to-le: Lep, čist in garantirano-pristen med iz izmetalnice v ličnih, varno zaprtih in okusno etiketiranih (etikete so listki, ki nosijo ime prodajalca in ceno blaga) steklenicah postaviti pred občinstvo na trg.

Na to pot je stopilo najpreje neko nemško osrednje društvo (der Märkische Zentralverein), ki je že l. 1876 ustanovilo v Berlinu skladišče za med, kjer so društveni udje svoj izmetani med, kakor tudi medeno satovje v okvirjih, skrinjicah in steklenih zvoncih prodajali po določeni ceni. — Prodaja se tekoči med v belih steklenicah, enake oblike, pa v razni velikosti od $\frac{1}{4}$ —4 kg vsebine. Take steklene posode ponujajo razne tvrdke v izobilju. Vsaka steklenica mora nositi etiketo z imenom dotičnega čebelarja, ki je med pridelal, poleg tega pa tudi društvo na vsak zatvor steklenice pritisne svojo pečatno znamko ali pa etiketo. Na ta način prevzame društvo poročstvo za čistost in nepokvarjenost blaga, dočim vsak član s svojo znamko osebno za to „dober stoji“. Prodajalec (štacunar), s katerim je društvo naredilo pogodbo, dobiva med edino-le v teh zaprtih steklenicah v roke in po pogodbi ne sme prodajati nobenega drugega medu, razven onega, ki mu ga pošiljajo člani osrednjega društva čebelarskega. Ta prodajalec prodaja med nekaj odstotkov dražje, kakor ga sam plačuje udom; ima pa tudi ta dobiček, da marsikdo, ki prinese med prodat ali ga pride kupit, tudi drugega blaga vzame pri njem, ki bi ga sicer ne. Mogoče bi pa tudi bilo, da bi čebelarstvo takemu posredovalnemu trgovcu plačalo na leto nek gotov znesek, trgovec pa bi bil dolžan vso ceno za iztrženo blago vročiti pridelovalcem-čebelarjem. Iz dobička, ki izvira iz te skupne prodaje, se tudi pokrivajo stroški za naznanila in oglase po časopisih.

Stroške za vožnjo do združne prodajalne in za obratno pošiljatev praznih posod nosijo večinoma čebelarji, ako pa obstoji nagrada prodajalčeva v odstotkih, tedaj prevzame te stroške prodajalec, ki mora najdalje v 4 tednih prejeti blago plačati.

Ta naprava se je izvrstno obnesla in hitro našla pri ostalih društvih vnetih posnemalcev.

Medarske zadrage so zlasti ugodne za čebelarje, ki prebivajo daleč od velikih mest, ki torej ne morejo prodati svojega blaga po taki ceni, kakor se spodobi.

A največje važnosti pri tem je, postaviti vedno le dobro, čisto, pristno blago, pripravljeno z najvestnejšo snažnostjo in v kolikor moč lični in okusni (elegantni) obliki na trg. Le tako se nam utegne posrečiti, da dobremu, domačemu medu polagoma ogladimo pot k splošnji uporabi v kuhinji in gospodinjstvu.

Še praktičnejši od Nemcev so angleški čebelarji. Oni imajo dovolj zdravih možganov, kar so pokazali s tem, da so si znali pridobiti svetovno-znana tvrdko Huntley & Palmers v Londonu, ki izdeluje glasovite, po sebi imenovane piškote iz medu. Ta kupčijska firma porabi neznane množine medu, ki ga je preje dobivala iz izozemstva; zdaj pa uporablja edino le

domači med angleških čebelarških društev in ga plačuje po 1 gld. do 1 gld. 20 kr. za kilo. Imenovana tvrdka podela vsak teden 1 angl. tono = 1014 kg medu, kar znaša na leto 52.000 kg. Vse te gromadne množine medu se porabijo edino le za slovite Honey-drops.

Te besede sem napisal našim čebelarjem ne-le kot zgodovinske podatke o prodaji medu, ampak z željo, da bi nam bili tuji zgledi v bodrilo, kaj je nam samim storiti. Ali bi ne moglo tudi naše društvo stopiti v zvezo s kako pošteno prodajalno tvrdko, ki bi društvenim udom za zmerno nagrado posredovala prodajo medu? Toliko spoštovanim gg. sočebelarjem v premislek; ako Bog pošlje komu pametno misel, naj je vendar ne zakoplje, ampak pošlje uredništvu, da pride v vsestranski pretres. Morda sčasoma vendar dosežemo mrvico uspeha. — Tega hrepeneče pričakuje

prijatelj iz Posavja.

Navodila k umni čebeloreji.

Podaja Hinko Likar.

II.

Čebelar je lahko vsak človek, moški ali ženska, vsacega stanu; samo da je prost ter, da ima kam postaviti čebelnjak, in da mu pik čebele preveč ne škoduje. Nekateri omedlijo celo po piku; a taki so zelo redki. Bolečino sicer občuti več ali manj vsak, a to naj nobenega ne plaši, — saj gotovo kmalo odneha! Tudi se ni bati otekline, katera nastane po piku; ta pa — zgine! Sčasoma se pa život privadi čebelnega pika in rana več ne oteče. Sicer pa, ako je človek le preveč občutljiv, dene lahko glavo v mrežo, roke pa v rokovice ter je tako varen pred piki. Ni sicer posebno lepo gledati čebelarja z mrežo ovitega, z rokovicami na rokah, zlasti še čebelarja-Slovenca, ker imamo Slovenci zelo krotko čebelo, a včasih je pa vendar pametno, da se tako varuje ostrih žel, ker niso vsi čebelarji proti čebelnemu strupu neobčutni, pa tudi se ločijo v pikanji čebele od čebel. Nekatera ljudstva so mnogo hujša, kot druga!

Kdor se je resno oprijel čebele, ta ne opusti iste brez važnih uzrokov. Razven dohodkov mu nudi čebeloreja mnogo zabave in razvedrila. Ako prideš utrujen po svojem poslu k svojim čebelam, opazuješ iste, ali opravljaš kako delo v čebelnjaku, kako Te to razvedri! Namesto, da bi popival po krčmah, požiral slabo pijačo, slab zrak, zapravljal denar, zapravljal zdravje, namesto, da bi iskal kratkočasje v igri, katera je onesrečila že toliko ljudi, — oprimi se čebeloreje, umne čebeloreje! Bodi čebelar, umen čebelar! Čebeloreja Te bode kratkočasila, razvedrevala; postal bodeš zadovoljen! Ako pa hočeš postati umen čebelar, uči se pred vsem teorije; brez te ne moreš uspešno čebelariti.

V tem in v naslednjih člankih hočem navesti najpotrebnejše, kar mora znati vsak čebelar.

Čebele so koristne žuželke, katere žive v veliki družbi. V velikem in močnem panju jih je do stotisoč. V vsacem panju je troje vrst čebel: samica, kateri pravimo matica ali kraljica, samci ali troti in delavke. Pri drugih

živalih je navadno samec poglavar družine, pri čebelah je ravno nasprotno. Poglavar mnogobrojne čebelne družine je samica-matica, njej le služijo čebele, nji se uklanjajo. Samci nimajo nobene veljave, oni so tu edino le zato, da oplodijo samice, kmalo za tem jih pa čebele iztirajo iz panja. Navadno se to zgodi v juliju, avgustu, septembru; prej ko paša neha, prej jih iztirajo.

V vsakem panji je le ena matica, le v času rojenja jih je več, to pa le nekoliko časa, ko se ravno mlade izvale, in ko še niso oplojene; a kmalo morajo iz panja, bodisi, da izroje, bodisi, da jih čebele pomore in pomečejo iz panja. Matica ima sicer želo, a človeka ne piči; rabi ga edino le v boju z drugo matico. — Delavke so spolsko na pol razvite samice. One delajo satovje, oblegajo, grejejo in pitajo zalego, nosijo med, cvetni prah in vodo v panj. Ako zgubi panj matico v času, ko ni mlade zalege v panju, izvolijo si čebele navadno delavko za kraljico, katera začne leči jajčeka, a zelo nepravilno, po 3, 5, 8 in še več v eno celico; ker je pa spolsko na pol razvita, so nje zarod spolsko nerazviti majhni troti. Ako pa zgubi panj matico o času, ko je v istem mlada zalega, vzgojijo si čebele iz čebelne zalege pravo matico. Čebelno celico namreč razširijo in ličinke ali črviče pitajo z drugo hrano. Iz tega sledi, da so jajčeka za vzgojo matice ravno taka, kot za vzgojo delavk, samo hrana in celice so različne. Iz trotovske zalege se pa nikdar ne more vzgojiti matica.

Delavke imajo želo, s katerim pičijo ter spuste po istem strup v rano, kar pouzročuje skelečo bolečino. Želo ostane v rani ter se odtrga od života čebelinega; zato čebela umrje po piku. Čebelin strup ima pa, kljub temu, da pouzročuje bolečine, vendar zdravilno moč v sebi. Proti trganju je dobro zdravilo. Marsikomu je odleglo trganje po nekoliko čebelnih pikih, ali pa popolnoma odnehalo. Ako Te piči čebela, poslini rano večkrat in kmalo Ti bode odleglo. Sčasoma se bodeš pa toliko privadil, da se še zmenil ne boš za par pikov. — Čebele imajo razven navadnega, še poseben želodec, v katerega srkajo cvetni sok, takozvani nektar, katerega v med predelajo ter izblujejo v celice. Kakor vse žuželke, tako se tudi čebele preobrazujejo. Samica leže jajčeka, iz katerega se izležejo ličinke. Te se zabubijo in iz bub izležejo čebele. Matica se preobrazuje 16 dni; 3 dni je jajčece, 5—6 ličinka, 7—8 dni buba. Samec ali trot se preobrazuje 24 dni; 3 dni jajčece, 6 dni ličinka, 15 dni buba. Delavka pa 21 dni; 3 dni jajčece, 7 dni ličinka, 11 dni buba.

Poročilo iz seje društvenega odbora, dne 2. marca.

(Poroča Fr. Rojina.)

Navzoči so bili: predsednik Fr. Črnagoj, podpredsednik Hinko Likar, blagajnik Fr. Mekinec ter odbornika Peter Pavlin in Fr. Rojina.

Predsednik otvori to prvo sejo novega odbora z željo, da bi se odboru posrečilo, za razvoj društva in čebelarstva sploh, kar največ mogoče uspešnega in koristnega ukreniti; v ta namen naj deluje vsak poedin odbornik po svojih močeh in zmožnostih, in skupni uspeh bo gotovo tak, da bodo zadovoljni vsi društveniki, pa tudi oni, ki bodo društvu naklonili kako podporo.

Tajnik Mekinec poroča, da je prejel od bivšega predsednika 215 gld., udnine za leto 1898. 22 gld., za 6 letnikov „Čebelarja“ 3 gld. in udnine za leto 1899. do 21. februvarja 200 gld. — skupaj 440 gld. Izdal pa je: Za uredništvo „Čebelarja“ 120 gld., za marke 38 gld. 15 kr., za čebelarstvo knjigo od Witzgall-a 4 gld. 15 kr., za čebelarški knjigi „Imenheim“ in „Bienenhaushalt“ 2 gld. 40 kr., za uporabo dvorane za občni zbor čebelarškega društva 5 gld., slugi, ki je dvorano pripravil 50 kr. in za prevažanje čebelarškega orodja o priliki občnega zbora 3 gld. 80 kr. — skupaj 174 gld. Primerjaje dohodke s stroški, ostajalo je v društveni blagajni dne 21. februvarja 266 gld. Podpredsednik Likar predlaga, naj se ta račun odobri, v prihodnje pa naj se računi vodijo od novega leta do novega leta, a za tekoče leto od 21. februvarja do konca leta; predlog se sprejme.

Predsednik svetuje, naj se društvena hranilnična knjižica vinkulira ter naj si ji da, namesto sedanjega imena „Apis“, nje pravo ime, toraj z naslovom „Slovensko čebelarstvo itd.“ Nadalje predlaga, naj se društvene stvari naročajo z vednostjo vsega odbora, izvzemši malenkostne reči, ki se nujno potrebujejo. — Sprejeto.

Odbornik Rojina izroči odboru, oziroma tajniku, račun Blaznikove tiskarne za tiskanje in začetno razpošiljanje lanskega letnika „Čebelarja“ v znesku 251 gld., račun za društveno čebelarstvo orodje za 60 mark ter vozni in carinski list tega orodja za 15 gld. 74 kr. z opombo, naj izplača tajnik to zadnjo svoto slavni c. kr. kmetijski družbi, ker je le-ta založila izdatke za voznino in carino.

Predsednik prebere pismo odbornika Pengova, ki je bil zadržan se seje udeležiti, in je pismene nasvete stavil; o vsebini se bo govorilo, ko bo omenjeni odbornik osebno v seji, da se odbor o nekaterih važnih teh točkah skupno posvetuje.

Odbor daruje odborniku Pavlinu nov Gerstungov panj v priznanje za njegovo požrtvovalnost pri razkazovanju njegovega čebelnjaka in čebeloreje, tajniku Mekincu pa pripozna 20 gld. nagrade, ki sicer ni v nobeni primeri z opraviplom, katero ima s svojim poslom in razpošiljanjem društvenega lista in se je sam blagohotno oziral na slabo denarno stanje društva.

Odbornik Pavlin stavi nujni predlog, naj odbor skuša kaj doseči, da se zabrani trganje čebel po dnevi na prostem ter, da bodo tudi sladčičarji pazili na to, da ne bodo mogle čebele do njih izdelkov, ker se sicer veliko čebel pokonča in pogubi, kar jih pa nevarnosti uide, prineso domov kal gnjilobe; trdi, da ima vsled teh nepravil samo on za časa svojega čebelarjenja gotov tisočak škode. — Predsednik obljubi sestaviti v tem smislu prošnjo na visoki deželni zbor.

Podpredsednik svetuje, naj se društvo obrne do raznih večjih čebelarških tvrdk, naj si bodo slovanske ali tudi nemške, da si pridobi inseratov za list, kar je gmotno v korist društva, pa tudi udom bi bilo ustrezno, ker bi si tvrdke lahko sami izbirali. Predlaga tudi, naj se v vsaki številki „Čebelarja“ prijavijo imena na novo vstopivših udov.

Odbornik Rojina vpraša odbor, kje naj se hrani društveno orodje in knjižnica? Skleni se, da pri njem v Šmartnem pod Šmarno goro, in se mu naroči, naj sestavi inventar.

Predsednik je prebral dve prošnji za novčno podporo in sicer na visoki deželni odbor in na slavno kranjsko hranilnico in je obljubil sestaviti tudi prošnjo na višjo železniško oblast, glede lepšega ravnanja dotičnega železniškega osobja s čebelami pri transportu. Nujno tudi predlaga, naj se vpelje čekovni način vplačevanja in vseh denarnih pošiljatev.

Po raznem drugem posvetovanju se seja zaključí.

Kratko navodilo postati čebelar.

Spisal A. Žnidarsič.

Čebelar postati ni nobena težava. Ker pa zahteva napredno čebelarstvo obilo poznanja čebelnega življenja, imeti je treba za to tudi pravo veselje. Kdor ima veselje do čebelarstva, ta vse rad posluša, kar novega o čebelah sliši, ta rad prebira knjige in časopise, kjer so razodete skrivnosti njihovega življenja.

Veselje pa se nam s tem vzbuja, da pričnemo gledati njihovo čudapolno delo, da pričnemo gledati tudi v naravi njihov vzorni red, njihovo prezanimivo razvijanje. Zaradi tega poskusi naj vsak, ki ima o prostih urah veselje do kacega razvedrilnega dela, postati čebelar. Obišče naj o priliki kacega bližnjega naprednega čebelarja, kateremu naj svojo namero razodene. „Čebelarji so dobri ljudje“, je stara prislovica; vsak čebelar razložil in pokazal mu bo rad, da dobi novinec malo pojma o čebelarenju. Po zimi naroči naj si popolen Gerstungov panj z okvirji, okencem itd. Pri tej priliki opominimo zopet, da priporočamo le Gerstungove panje; prvič zaradi enake mere, drugič pa, ker se da v tem panju dovršeno čebelariti, a tudi najpripravnejše in najlažje vsako delo opravljati.

Priporočamo pa tudi, da si vsak čebelar vsaj prvi panj naroči od zanesljive tvrdke, katera panje povsem natančno izdeluje, kajti opazili smo vže večkrat, da so novinci ravno pri tem zgubili veselje do čebelarstva, ker ker so si hoteli sami, ali pa po domačih mizarjih ali od kakega v čebelarstvu nevesččega človeka panje napravljati. Delo takih panjev je tako pomanjkljivo, da se ne more pri najboljši volji nikakega uspeha s čebelarstvom doseči. Najprej tedaj dobro narejen panj! V takem panju mora čebelar po vseh okvirjih na zgornji deščici napraviti po sredi voščeno črto, s tem prisili čebele satovje natančno po okvirju zidati. Tako voščeno črto napravi se tako, da se izreže iz enako široke deščice, kot je okvir in iz tako dolge, kakor je notranja širina okvirja, kake 3 mm široko koritice. Tako pripravljeno deščico namoči dobro v mrzli čisti vodi, iztrča vodo iz nje, pritisne jo na notranjo gornjo deščico okvirja ter vlije z žlico rastopljen vosek po koritcu. Deščico potem odstrani in voščeni začetek drži se na okvirju. To povoščenje naroči si pa lahko tudi tam, kjer naroči panj. Na panj naredi si lahko sam iz dveh desak strehico, katera sega na vse strani čez panj, da ga dež preveč ne zmoci.

Na pripravnem mestu na vrtu pokoplje travo ter posuje na to mesto peska. Na štiri opeke postavi panj, in čebelnjak je gotov.

Ko mu čebelar, s katerim se je vže prej za prvi roj pogodil, škrinjico s čebelami prinese, (roj za Gerstungov panj ne smeti biti manj kot 2 *kg*, sme biti pa tudi do 4 *kg* težak) odzame naj panju streho, pokrov in platno, ndari naj s škrinjico ob tla, da se čebele od stranic spuste, ter strese potem vse čebele na okvirje v panj. Ko se čebele razlezejo, položi se platno čez okvirje, zapre pokrov, povezne streho, in delo je končano. Čez malo časa raduje se lahko vže tak čebelar svoje čebelne družinice, ki vže začne prinašati letino v svoj mali novi dom.

Ali ni to veselje, ali ni to prijetna zabava, opazovati te pridne živalice, katere zamore svoje imenovati. Z majhnimi stroški in z majhnim trudom pripravil si je tako prijetno zabavo. In mi rečemo, da je tak novinec v čebelarstvu, ko opazuje prve dni svoje čebelice, v resnici zavidati.

(Konec prihodnjič).

Proč z babjeverstvom!

Povsod po deželi se še nahaja babjeverstvo, ki ima dostikrat slabe posledice celo za marsikaterega poštenega in previdnega slovenskega čebelarja.

Pred leti sta pripeljala dva čebelarja iz logaške okolice svojo muho v ajdovo pašo pod Ljubljano. Jeden, recimo mu Miha, je dobro okreščal svojo živalico doma za prihodnji trud, tovariš njegov pa, recimo mu France, je še le pital na novem kraju, in sicer je med deval kar na podnico v panje, in pri tem je tudi marsikatero sladko kapljico raztresel. Miha ga sicer svari pravi mu pa v šali, da je tako naredil svojim čebelam, da mu bodo vse njegove oropale. Še tisti večer se oba podasta domu. Drugi dan se je pa vnela vojska pri Francetovih panjih in v kratkem so bili popolnoma oropani, ker napadenim ni nihče prišel na pomoč. In od tega časa ima naš Miha ime čarovnika in vsi sosednji čebelarji se ga boje, češ, ta da čebelam gotovo opojne pijače med méd; noben čebelar iz logaških in rovtarskih hribov noče čebel dati na pašo ž njim skupaj.

Čitateljem našega „Čebelarja“ ne bom omenjal uzroka ropanja, ker vem, da vsi veste, kaj je temu uzrok. Mihovim sosedom pa svetujem, da naj opuste to praznoverje in mu ne delajo krivice, kot so jo učinili tekom letošnje ajdove paše, kar potrdi lahko tudi pošten in premožen gospodar iz ljubljanske okolice. Kot vsak skrben čebelar je pripeljal Miha tudi letos svoje čebele zgodaj na ajdovo pašo. Ko jih že razloži, pripelje tudi par družih čebelarjev svoje čebele k ravno tistemu gospodarju na pašo. Ko vidita, da je Miha s svojimi čebelami tu, se prestrašita in pravita, da gotovo ne bo dal noben čebelar svojih čebel tukaj na pašo, dokler so Mihove v tem ulnjaku ali pa v bližini. S težavo sta pripravila gospodar in gospodinja Miho, da je odpeljal svojo nedolžno muho v pol ure oddaljeno vas. Še-le potem so si upali drugi tam razložiti svoje čebele.

Zastonj je dokazoval pisec teh vrstic babjevernim čebelarjem, da je Miha nedolžen ter, da je bilo ropanje popolnoma naravno; trdili so vedno, da zna Miha „narediti“ in čebele na rop poslati in to trdijo najbrže še sedaj.

Očividec.

Čebelarske postave Marije Terezije.

(Priobčil Fr. Rojina.)

Na občnem zboru čebelarskega društva se je na predlog podpredsednika gosp. Hinko Likarja sklenilo, naj se priobčijo čebelarske postave cesarice Marije Terezije. Rešujoč svojo nalogo, prinaša „Čebelar“ v naslednjih vrstah omenjene postave, ki za nas Slovence sicer nimajo neposredne veljave, ker so bile izdane samo za Nižje Avstrijsko, Češko in Moravsko, na katere se pa opirajo v tožbenih slučajih pravniki tudi v vseh drugih avstrijskih deželah, razven na Primorskem, ki ima tudi svoje čebelarske postave.

Zgodovina nam opisuje cesarico Marijo Terezijo, ki je vladala od l. 1740. do l. 1780., kot uzor modre, skrbne in blage vladarice, ki je izredno veliko storila za blaginjo vseh slojev svojih državljanov. Dobro vedoča, da je kmetijstvo najvažnejši temelj državnega blagostanja, ji je bilo isto posebno pri srcu in po materinsko je skrbela za zboljšanje in povzdigo vseh kmetijskih strok. — Čebelarska zgodovina nam pripoveduje, da so prištevali v 16. in 17. stoletju čebele k divjačini, — v starih zakonikih (urbarjih) se imenujejo „divji črv“ (hm, kak izraz!) — in lastniki lova so imeli edini pravico do čebelarstva. Graščaki in deloma samostani, ki so bili lastniki lova in, kot omenjeno, tudi ob enem lastniki pravic do čebelarstva, dovoljevali so tudi drugim — seveda proti „primernemu“ odškodovanju — imeti čebele. Razven davka v medu in vosku, zahtevala se je še desetina od pridelka medu in voska ter vsaki deseti panj. Zanimivo je brati razne zbirke čebelarskih ukazov iz starih, „blaženih“ časov, kateri ukazi so bili največje priprojeni v prid gosposke. Razni vladarji so sicer oblažili nekoliko razmerje med čebelarji in lastniki lova, čebelarji so postali sčasoma tudi samostojni, dosegli so tudi že nekatere pravice, vendar pravo, za čebelarstvo toli važno postavo, je izdala še-le slavna Marija Terezija, s katero je odrešila avstrijske čebelarje vsakoršnih oddaj ter jim priznala posebnih pravic. Njeni patent z dne 8. aprila l. 1775. *) se glasi:

Korist čebelarstva, pri katerem marsikateri podložnik lahko najde gotov vir za davek, vspodbudila je našo materino skrb, da smo sklenili temu važnemu pridelku nakloniti posebno pazljivost in podporo in ga polagoma razširiti v naših kronovinah. Zato hočemo priskrbeti potrebno pomoč in tudi vse odstraniti, kar ovira to panogo kmetijstva. Zapovedujem toraj:

§ 1. Da se na stroške državnega zaklada ustanovi na Dunaju glavna šola za čebelarstvo, katero sme vsakdo prosto obiskovati ter si brezplačno potrebnih čebelarskih vednosti znanstveno in dejansko pridobiti.

*) Najde se na Dunaju v »Sammlung der Gesetze und Verordnungen« od leta 1740. do 1780. zvezek VII št. 168) str. 206. Več o teh postavah govori Kropaček (Kropatschek) v svojem velikem delu »Zgodovina Marije Terezije«.

§ 2. Da se ustanove manjše učilnice za čebelarstvo na Spodnjem Avstrijskem in na Moravskem, pozneje pa tudi v drugih krajih in deželah, kjerkoli lega kraja in druge okoliščine dopuščajo.

§ 3. Za zdaj je le tema dvema deželama vladama zapovedano, kar Naš patent ukazuje.

§ 4. Naj ima toraj vsaka vlada dotičnih dežel za svojo poglavitno dolžnost, čebelarstvu vsako potrebno varstvo nakloniti.

§§ 5. in 6. točka obsezata razna določila čebelarskih učilnic.

§§ 7. in 8. V večo spodbudo za čebelarstvo, oprostimo le-to desetine za večne čase.

§ 9. Kjer žele čebelarji svoje čebele v cvetečo ajdo prepeljati, se sme to brez motenja posestnikovih pravic tembolj zgoditi, ker čebele rastlinam nikake škode ne store. Zemljiščnega posestnika naj se za prostor nekoliko odškoduje, vendar od panja ne več, kot po 2 krajcarja.

§ 10. Na pašo prevažujoči čebelni panji so prosti cestnine, oziroma mostnine.

§ 11. Naše podložne zagotavljamo, da na čebelarstvo ne bomo nikoli kakega davka nalagali, tudi ne dopuščali, da bi kdo v občini, ali v osebni prid kakoršnikoli davek nakladal, ampak vedno in povsod hočemo čebelarstvo varovati, braniti in podpirati.

§ 12. Nadejamo se tega tudi od vseh gosposk, in ne dvomimo, da bodo spoznale, da jim bodo zboljšane okoliščine svojih podložnih tudi v svojo lastno korist ter si prizadevale, ubožnemu kmetu pomagati, da bo imel od čebelarskih učilnic obilen dobiček ter si vsaj prvi panj — začetek zboljšanja — omisliti.

§ 13. Iz jednakega namena tu javno izrečemo in zahtevamo, da je vsakemu podložnemu prosto, imeti čebel kolikor hoče ter mu glede tega ne sme nihče nasprotovati. Gosposke in uradniki, ki svoje podložne v tem opravilu podpirajo, naj se nadejajo Naše posebne milosti, nasprotno pa tudi Naše velike nemilosti oni, ki bi v tem svojim podložnim kakoršnekoli zapreke delali, ali njih dobiček prikrajševali.

§ 14. Lastniku čebel dovolimo, da sme zgubljene roje 24 ur tudi po ptujem posestvu iskati ter jih od vsacega nazaj zahtevati, vendar pa mora lastniku posestva primerno povrniti škodo, katero je morebiti napravil pri ogrebanji.

§ 15. Prepovedujemo čebele družega čebelarja pomoriti, bodisi s kakoršnim koli izgovorom hoče, sicer se mora škoda dvakrat povrniti. Tudi ropnice naj se nikar ne pokončujejo, ker se lastni panji lahko z drugimi pripomočki varujejo škode.

§ 16. S čebelarskim tatom se bo po vsi ostrosti postave ravnalo (čl. 94 § 11), in sicer naj takega tatu sodnije po svoji dolžnosti sodijo, kadarkoli za to hudodelstvo izvedo, tudi če bi ne bilo tožnika. Tiste sodnije in gosposke pa, od katerih bi se zvedle glede tega prevelike prizanesljivosti, bodo še posebno oster odgovor imele.

Tem postavam je bil pridjan tudi poučni navod za postavljene učitelje čebelarstva.

Raznoterosti.

Proti kašlju. Vzame se cela, tu in tam nekoliko narezana čebula, ki se kuha v litru vode z 80 gr medu in 4-0 gr čistega sladkorja. Potem se tekočina ohladi, precedi skozi gosto sito ali čisto tkanino in vlije v steklenico, ki se dobro zamaši. Od te tekočine uživa bolnik na dan najmanj štiri žlice. Bere se, da se zdravijo tako angleski vojaki.

Sredstvo zoper influenco. Kdor večkrat po malo uživa med, se stem obvaruje influence, kdor jo pa že ima, naj raztopi nekoliko medu v mlačni vodi in naj to medeno vodo večkrat srkne skozi nos. Pri omenjeni bolezni se vnamejo vsakokrat nosne sluznice in mravljinčna kislina je najboljša sredstvo proti takemu unetju. Seveda mora biti med naraven, ker ponarejen nima mravljinčne kisline.

Čebelarstvo v kaznilnici. V moški kaznilnici v Lvovi se poučujejo kaznjenci tudi o čebelarstvu. Vodstvo omenjenega zavoda ima pravi pojem o npravstvenem uplivu čebeloreje na človeški duh. — Nihče ne stoji tako trdno, da bi ne mogel pasti in če bi bil kak čebelar toli nesrečen, da bi moral sedeti, kar nas Bog obvaruj in sveti Gal, potem bi si gotovo želel priti v Lvov v omenjeno „visoko šolo“, namesto na Žabjak.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 4. Lansko leto sem čul, da namerava čebelarско društvo vsako leto prirejati čebelarске tečaje. Prosim pojasnila, ali se bode že letos tak tečaj otvoril, in kje? (J. Z. učitelj v K.)

Odgovor: Stvar je taka: Naše društvo nameravalo si je napraviti uzoren čebelnjak in sicer ga je nameravalo kupiti v Preddvoru od posestnika ondotne grajščine dr. pl. Wurzbach-a. Čebelnjak je napravil pred kakimi šestimi leti prejšnji graščak Urbančič, po navodilu tedajnega veččega oskrbnika, ki si je ogledal v to svrho več večjih čebelnjakov. Mnogo je stal ta čebelnjak, iz zanesljivih virov smo poizvedeli, da z vso opravo vred celih 1700 gld. in to je tudi verjetno, kajti čebelnjak je, razven desk, s katerimi je obit, ves iz mecesnovega lesa, je 22 m dolg ter je pokrit z 4800 opekami; panjovi so pravo mojstersko delo in samo izmetalnica je stala 80 gld. česar smo se prepričali iz nekega računa. Ker se sedajni posestnik za čebelarstvo ni zanimal, se je pogubilo dokaj orodja in naposled je ponudil čebelnjak na prodaj, a ni bilo kupca. Slednjič ga ponudi tudi našemu društvu in prejšnji tajnik se je pogodil z oskrbnico gospo Vašič za 150 gld. Ko je bilo treba čebelnjak plačati in prepeljati, se je zgodila katastrofa, v kateri ste zvedeli, da je zadelo društvo. Prečastiti gospod dr. Fr. Lampe, tedajni predsednik je pisal uredniku: „Čebelnjak je šel po vodi, ako ga Vi ne kupite sami zase in na svoje stroške. Mi ga ne moremo“. In v drugem pismu: „— brez denarja smo; za list si bomo morali vzeti nekaj na posodo: torej ne more kupiti čebelnjaka društvo — — —“. Rečemo Vam, to je bil pravi potres za društvo, a kot se je Ljubljana dvignila iz razvalin, tako se dviga i naše društvo iz gmotnih svojih razvalin. Sursum corda!

Ker je toraj društvo od pogodbe odstopilo, prevzel je urednik čebelnjak na svoje stroške. Ne bomo omenjali, koliko truda, potov, skrbi in stroškov je bilo treba, predno je stal čebelnjak v Šmartnem, ker to ne spada k stvari, povemo le, da so zdaj že čebele v njem ter se prav lepo poda na novem šolskem vrtu tik šole. Tu bodo prihodnji čebelarški tečaji, toda, dragi gospod tovariš, letos še ne, kajti čebelarija mora biti v njem zares uzorna in ne taka, kot je sedaj, ko je pač nekaj kupljenih kranjskih panjev v čebelujaku in je srednji oddelek, ki je pripravljen za Gerstungove panje, še prazen, vsaj se morebiti spominjate iz lanskega „Čebelarja“, kaj se je zgodilo z vsemi plemenjaki nekega čebelarja pri selitvi iz hribov, ko se je zavora odtrgala? Lejte, dotičnik je bil sedajni urednik „Čebelarja“ a ta urednik, kot učitelj ali celo kot nadučitelj, vendar ne premore toliko, da bi mogel napraviti vse v enem letu: čebelele, čebelnjak, Gerstungove panje in drugo, kar je za čebelarški tečaj v pravem pomenu besede, potrebno. Prihodnje leto pa že upamo, da se bo toliko nakapljal, da Vam bo mogel isti, ki Vam je s temi-le vrsticami na Vaše cenjeno vprašanje odgovoril, na lici mesta pokazati racijonelno čebelorejo in pri tisti priliki tudi kaj o njej pojasniti, kar bi Vam utegnilo še morebiti neznano biti.

Da so čebelarški tečaji velikega pomena, sklepate lahko iz belgijske čebelarske statistike, iz katere je razvidno, da je bilo v tej državi, — ki je nekako tako velika, kot kraljevina Češka, — leta 1897. 190 čebelarskih tečajev s 760 predavanji. Za vsak tečaj prispeva vlada 60 frankov, toraj je v omenjenem letu izdala v to svrhu 11.400 frankov. Čebelarskih društev je bilo 210 z 8668 udi, ki so imeli skupaj 70.000 panjev, katerim so odvzeli 350.000 kg medu, akoravno je bila letina komaj srednja. Za medarske trge je dovolila vlada v skupnem znesku 4800 frankov podpore, za čebelarsko razstavo o priliki mednarodnega kongresa (zborovanja) čebelarjev v Bruselju pa 7000 frankov. Zato pa imajo Belgijci tako čebelarstvo, da se lahko postavi vsem drugim državam za uzor.

Vprašanje 5. Nameravam dobiti laške čebele; kje naj jih naročim? (G. L. na S. p. L., Koroško.)

Odgovor: Pri prof. Pietro Pilati, Bologna, Via Mazzini 70, Italia — ali pri Giovanni Sangalli, Antegnate (Provincia di Bergamo) Italia. Prvi prodaja panje in roje, drugi samo roje; panji so po 12 gld. 50 kr. roji pa v raznih časih in težah različne cene, od 3 do 9 gld. Naznanite pri naročilu prav natančno naslov, zadnjo pošto in zadnjo železniško postajo.

Novi udje čebelarskega društva za l. 1899.

Vsled sklepa društvenega odbora prijavi se bodo v vsaki številki „Čebelarja“ novi udje. Koncem leta sestavil se bo abecedni imenik vseh udov; upamo, da se bo letos število znatno pomnožilo, ker so lanski društveniki že do zdaj večinoma udnino plačali. V tem letu je pristopilo sledečih 56 častitih udov: Anton Kukovič, učitelj na Polenšekju pri Ptujju. — Alojzij

Trink, Radeče pri Zidanem mostu. — Anton Trup, kmetski sin v Kotljah na Spodnjem Koroškem. — Seifried Ravenegg, Leiter des Krain. Handels-Bienenstandes Baron Rothschützs. — Valenčič Julija, gospa v Trnovem. — Bralno društvo sv. Marjete niže Ptuje, p. Možganci. — Jernej Mezek, posestnik, Studor, p. Gorenja Vas. — Ljudska šola v Toplicah pri Rudolfovem. — Anton Tomelj, bogoslovec. — Ivan Florijančič, bogoslovec. — Ivan Medja, Stara Fužina, Bohinjska Bistrica. — Fran Cizerl v Vodenjaku, p. Juršinci. — Janez Glasenčnik v Razboru, p. Slovenji Gradec. — Peter Šorc, krojaški mojster, p. Knežak pri Št. Petru. — Filip Martič v Bilčovski. — Jožef Jurančič, kovač, Drbetinci. — Anton Šalamun, posestnikov sin, Drbetinci. — Janez Matjašič, posestnik, Vitomarce. — Janez Gantar, učitelj v Šent Jerneju. — Doniž Gaser, kmet v Bilčovski, p. Kotmara ves pri Celovcu. — Andrej Tihole, okolica Ledine, p. Sevnica (Lichtenwald). — Lovrenc Lah, bogoslovec. — Žust Jakob, semeniški duhovnik. — Jakob Božič, posestnik na Hudem, p. Tržič. — Franc Požlep, posestnik, Ljubljana. — Jernej Primožič, župnik v Goričah, p. Kranj. — Valentin Eržen, Hotavlje, p. Gorenja vas. — Fr. Kumar, Šmartno na Paki. — Bizjak Jožef, posestnik na Dobrovi pri Ljubljani. — Blaž Soklič, Bohinjska Bela, p. Bled. — Ivan Pavlišek, nadučitelj, Račje, Krainichsfeld. — Janez Burja, Bohinjska Bela, p. Bled. — Miha Zalokar, dimnikar v Radovljici. — Jožef Lavrenčič, posestnik v Godnjah, p. Dutovlje, Primorsko. — Anton Kobal, Dobravlje, p. Sežana, Primorsko. — Vodstvo šole v Kamni Gorici, Gorenjsko. — Franc Zmazek, župnik, sv. Benedikt v Slov. Goricah. — Lavoslav Abram, nadučitelj v Senožečah, Notranjsko. — Kmetijska podružnica, Trbovlje, p. Dol pri Hrastniku. — Vodstvo šole v Kolovratu, p. Izlake. — Franc Trampuž v Kostanjevici. — Francišek Eller, nadučitelj na Zilji p. Beljak, Koroško. — Jakob Ladavac, nadžupnik v Karkavcih, p. Buje v Istri. — Josip Lipič, mizarski mojster, Čremovci pri Radgoni. — Šolsko vodstvo v Lešah, p. Tržič. — Paul Eichholzer, Hodiše (Keutschach), Koroško. — Jožef Schrott, Hodiše (Keutschach), Koroško. — Jožef Kulnik, Hodiše (Keutschach), Koroško. — Jožef Stermljan, posestnik, Režiše, p. Vače. — Mihael Debeljak, učitelj v Kovorju, p. Tržič. — Janez Zupan, župnik v Št. Petru na Krasu. — Janez Lokar, učitelj v Dobljičih pri Črnomlju. — Andrej Meglič, žagar v Brodeh, p. Unterbergen, Koroško. — Ernaje Pošinger, kmet v Brodeh, p. Unterbergen, Koroško. — Narodna čitalnica v Cerknem, Primorsko. — Martin Germin, posestnik, Sv. Andraž v Slovenskih Goricah.

Listnica uredništva.

Gospod Fr. Č. pri sv. A. v Slov. g. (Štajersko): Priobčili bomo Vaš dopis v prihodnji številki z nekaterimi opazkami. — Gosp. J. Kr. K. v S. pri Št. V. (Dolenjsko): Kar želite vedeti, našli bodete v »opraviilih« za ta mesec. Kako je večje loviti, prijavil je »Čebelar« med raznoterostimi v pretečenem letu, kar ste najbrže pregledali. — Gosp. A. P. v Z.: Polni naslov dotičnega čebelarja je V. Ličen iz Gojač v Vipavski dolini. Glede medu izveste potrebno iz današnjih naznanil. — Gosp. F. P. posestnik v P. na P. (Štajersko): Uvidimo živo potrebo take čebelarke knjige, zato jo bo izdalo kolikor bo mogoče kmalu naše društvo. Uredništvo bo že letošnjo zimo pričelo nabirati tvarino; posvetovalo se bo o tej zadevi z

našimi najboljšimi in skušenimi čebelarji. — Č. g. F. Ks. M. v L: Vvrstili smo med današnja oznanila; menimo, da bo prav tako. — Č. g. K. J. župnik v D (Dolenjsko): Obsiren odgovor najdete v prvi številki lanskega »Čebelarja«. Ropanje tudi takoj preneha, ako se ropani panj dobro zakadi. Poskusili smo to priprosto sredstvo pred kratkim časom pri nekem napadenem, brezmatičnem panju in smo tudi roparju privoščili nekaj puhov; pomagano je bilo obema. — Gosp. J. F. v O.: Tudi Vam velja ravno omenjeno. Ropanje bo prenehalo popolnoma še le potem, ko se odpre obilna paša; v slabi paši stikajo roparice vedno okoli žrel in čebelar mora imeti pazno oko za to nadlogo, ki more postati marsikateremu panju pogubna. — Gosp. J. J. v A. (Štajersko): Pozvedeli smo pri gosp. faktorju v tiskarni, da bi stali klišeji (cliché) za vse slike v Vašem članku od 20 do 30 gld. Radi sedanjih gmotnih društvenih razmer bomo naročitev slik odložili tja na jesen. Iz istega uzroka se je moral za sedaj odložiti tudi članek o Gerstungovem panju, ker najboljši popis ne more slike nadomestiti. Se bomo pa po zimi panjev lotili, vsaj zdaj je že itak drugega dela dovolj. Čebelarji in prijateljski pozdrav!

➡ Kranjske panje ➡

po meri Gerstungovega medišča, iz 2 cm debelega lesa, znotraj pooblane, s 15 povišenimi in pritrjenimi satniki, pokrov in zadnja končnica z vijaki pritrjena, po 1 gld. 20 kr. s 15 okvirji po 1 gld. 50 kr.

➡ Deščice ➡

za okvirje, 6 mm debele in 25 mm široke, 65 m franko za 1 gld. Deščice, natančno prirezane za 50 Gerstungovih celih okvirjev franko za 1 gld. 50 kr., ali za 70 Gerstungovih polokvirjev za 1 gld. 50 kr. **Gerstungove panje po 2 gld. 90 kr.** — **Umetno satovje**, garantirano iz pristnega čebelnega voska po **2 gld. 20 kr.** kilogram razpošilja

Ivan Bile, čebelar v Ilirski Bistrici.

Martin Černut, čebelar na Vratih (Unter-Thörl) na Koroškem ima naprodaj 60 dobro ohranjenih močnih plemenjakov; več skupaj po 4 gld. posamezne najboljše po 5 gld. Od maja naprej oddaja tudi roje. Za dobro in živo blago jamči.

Frančišek Ježek, čebelar na Poljanah pri Št. Vidu nad Ljubljano prodaja med pitanec po 60 kr. kg; zanesljivo blago!

Janko Zakotnik, tesarski mojster v Ljubljani, pisarna na Marije Terezije cesti, izdeluje s parnim strojem deščice za okvirje 50 m za 1 gld. Deščice so natanko 6 mm debele in 25 mm široke. Čisto delo!

Jakob Zupan, Brezje pri Čemšeniku, pošta Izlake pri Zagorju ob Savi. Imam okoli 270 kg medu v satovju, ki je večinoma belo, lepo zloženo v sodu in nič stlačeno. Sod je zabit, da tudi zrak ne more do medu. Najraje bi prodal vso množino skupaj. Cena po dogovoru.

Ed. Dudik, Bilisko vosku a voskatství v Kojetině na Moravě. Kupim večjo množino pravega čebelnega voska in satovja. Kdor bi mi hotel prodati, naj mi naznani ceno in pošlje uzorec.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati č. g. Fr. Mekincu, duhovniku v pokoju, cesta Mestni log št. 8, Trnovo, Ljubljana, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.